č. j. 7 A 41/2001 - 48

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobkyně **I. K.**, proti žalovanému **Ministerstvu financí ČR**, Letenská 15, Praha 1 v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva financí – Ústřední finanční a daňové ředitelství ze dne 4. 1. 2001 č. j. 393/97 587/2000

t a k t o :

I. Žaloba se **o d m í t á**
II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou Vrchnímu soudu v Praze dne 23. 1. 2001 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2001 č. j. 393/97 587/2000, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 17. 7. 2000 č. j. 1991/140/2000 – N25 - ki/I, kterým bylo zastaveno řízení ve věci daně z nemovitosti. V žalobě namítá skutečnosti, které ve svém důsledku vedly, dle jejího názoru, k nesprávnému vyměření daně z nemovitostí v letech 1998 – 1999, zejména neúplně zjištěný skutkový stav nemovitostí vycházející z nesprávných údajů Pozemkového úřadu v Rychnově nad Kněžnou. Současně se žalobkyně domáhala zrušení dalších rozhodnutí žalovaného – č. j. 393/97 588/2000 a č. j. 393/99 303/2000 shodného data. Usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 4. 10. 2001 byly věci vyloučeny k samostatnému řízení pod sp. zn. 7 A 116/2001 a 7 A 115/2001. Žalobkyně byla osvobozena od soudních poplatků.

Žalovaný ve svém stanovisku k žalobě poukazoval na procesní povahu napadeného rozhodnutí a navrhoval odmítnutí žaloby.

V daném případě se jedná o věc, která na Nejvyšší správní soud přešla podle ust. § 132 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní z Vrchního soudu v Praze.

Žalobkyně dne 23. 7. 1999 podala odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu v Kostelci nad Orlicí č. j. 21022/99/255960/5551 ze dne 28. 6. 1999. Finanční ředitelství v Hradci Králové přezkoumalo napadené rozhodnutí i postup správce daně v řízení, které předcházelo jeho vydání a odvolání zamítlo rozhodnutím č. j. 4256/140/99-N41-ki ze dne 15. 3. 2000. V souladu s ust. § 50 odst. 8 zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků ve znění účinném v době vydání rozhodnutí byla žalobkyně řádně poučena o tom, že proti rozhodnutí odvolacího orgánu není odvolání přípustné. Žalobkyně nevyužila zákonnou možnost domáhat se přezkoumání rozhodnutí správního orgánu žalobou podanou podle části

páté hlavy druhé zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád ve znění účinném v době vydání rozhodnutí, ale dne 14. 4. 2000 podala žalobkyně proti tomuto rozhodnutí odvolání. Z důvodu nepřípustnosti odvolací orgán řízení o odvolání podle § 27 odst. 1 písm. h) zák. č. 337/1992 Sb. rozhodnutím ze dne 17. 7. 2000 č. j. 1991/140/2000-N25-ki/I zastavil. Proti rozhodnutí o zastavení řízení podala žalobkyně dne 23. 8. 2000 podle ust. § 27 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb. odvolání. Rozhodnutím čj. 393/97 587/2000 ze dne 4. 1. 2001 Ministerstvo financí podané odvolání zamítlo a to podle § 50 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb.

Soud nejprve musel zkoumat splnění procesních podmínek, za nichž může ve věci jednat. V této souvislosti se musel zabývat povahou napadeného rozhodnutí žalovaného. Ve správním soudnictví jsou kontrole zákonnosti podrobena rozhodnutí orgánů veřejné správy, jimiž bylo rozhodnuto o právech a povinnostech fyzických a právnických osob, ve smyslu generální klausule obsažené v čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, která je součástí ústavního pořádku České republiky. Současně však uvedené ustanovení připouští možnost, aby na základě výjimek zákonem výslovně stanovených, byla některá rozhodnutí z přezkoumání vyloučena.

Podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popř. vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Podle ust. § 46 odst. 1 s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.

Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, dospěl soud k závěru, že napadeným rozhodnutím nebylo jednáno o veřejném subjektivním právu žalobkyně, (zejm. o výši daně či jiné daňové povinnosti). Žalovaný ve svém rozhodnutí pouze potvrzoval správnost procesního postupu správce daně Finančního ředitelství v Hradci Králové, když ten zastavil řízení o odvolání z důvodu jeho nepřípustnosti v souladu s ust. § 27 odst. 1 písm. h) zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. Jiný procesní postup v případě podání opravného prostředku tam, kde ho zákon nepřipouští (o čemž byla žalobkyně řádně poučena) ani nemohl nastat. Napadeným rozhodnutím ani rozhodnutím jemu předcházejícím nebylo rozhodováno o tom, zda jsou dány či nikoli zákonné předpoklady pro to, aby odvolání bylo v odvolacím řízení řádně projednáno, samo rozhodnutí nemá povahu meritorního rozhodnutí a nezakládá hmotněprávní účinky. O rozhodnutí o právech a povinnostech by šlo tehdy, jestliže by v prvé fázi přezkoumání rozhodnutí k přezkumu bylo otevřeno a teprve ve druhé fázi bylo zrušeno, nahrazeno jiným nebo změněno. Princip žalobní legitimace ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. zachovává shodnou podstatu s dříve platným ust. § 244 občanského soudního řádu účinného do 31. 12. 2002. Lze tedy aplikovat i stanovisko pléna Ústavního soudu ČR 12/2000 na tento případ, neboť ani zde nelze dovodit, že by bylo napadeným rozhodnutím správního orgánu založeno, změněno, zrušeno nebo závazně určeno právo nebo povinnost. Žalobkyně měla zákonem stanovenou možnost se proti meritornímu rozhodnutí správního orgánu dovolat ochrany u soudu žalobou, to však neučinila, a brojí proti rozhodnutí žalovaného, jež se netýká merita věci a především jež samo o sobě nesplňuje zásadní předpoklad pro žalobní legitimaci, jak je uveden v ust. § 65 s. ř. s. Jestliže tedy nejde o rozhodnutí ve smyslu

citovaného ustanovení zákona, totiž úkon správního orgánu jímž se zakládá, mění nebo ruší a nebo závazně určuje právo nebo povinnost, je dána kompetenční výluka ve smyslu § 70 písm. a) s. ř. s. a takovýto úkon správního orgánu je ze soudního přezkoumání vyloučen. Nejde totiž o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., jak je citováno shora.

Z uvedených důvodů nezbylo, než návrh podle ust. § 46 odst. d) zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, odmítnout.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ust. § 60 odst. 3 s. ř. s, podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla odmítnuta žaloba.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 5. 8. 2003

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu